

Sygn. akt V K 265/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Węgorzewie w składzie:

Przewodniczący – SSR Dorota Sienkiel

Protokolant – st. sekr. sąd. Danuta Betlej

w obecności Prokuratora Macieja Prokopa

po rozpoznaniu w dniach 4 lutego 2015r., 23 marca 2015r.

na rozprawie

sprawy **L. O. (1)**

urodzonej (...) w A.

córki P. i H. z d. B.

oskarżonej o to, że: w okresie od 13 sierpnia 2014 roku do 25 sierpnia 2014 roku w m. K. gm. W., będąc zatrudniona jako barmanka tawerny w Ośrodku (...) dokonała przywłaszczenia powierzonych jej pieniędzy pochodzących z utargu baru w kwocie nie mniejszej niż 3000 zł a nie większej niż 5000 złotych działając tym samym na szkodę Ośrodka (...) reprezentowanego przez M. L. (1),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

1. Oskarżoną **L. O. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z tym, że przyjmuje, iż działała w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru na szkodę (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Z. oraz, że dokonała przywłaszczenia powierzonych jej pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 2.000 zł, jednocześnie kwalifikując czyn z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 284§2 kk skazuje ją na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 2 (dwa) lat.

3. Na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę pokrzywdzonemu (...) Spółce z o.o. z siedzibą w Z. kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych.

Zwalnia oskarżoną od obowiązku ponoszenia opłat i pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt V K 265/14

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. O. (1) (dalej: L. O. (1)) jest mieszkanką W.. Na początku sierpnia 2014r. przyjechała do miejscowości K. gmina W., gdzie została zatrudniona w charakterze barmanki w Ośrodku (...), należącym do firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z..

L. O. (1) zatrudnił jej znajomy M. L. (1), będący menadżerem tego ośrodka na umowę - zlecenie na okres od 4 sierpnia 2014r. do 31 sierpnia 2014r.

W dniu 7 sierpnia 2014r. L. O. (1) pracowała w barze do późnych godzin wieczornych. Następnego dnia rano pracownicy, którzy przyszli na poranną zmianę stwierdzili, że w szufladzie baru brakuje utargu z poprzedniego dnia. L. O. (1) poinformowała ich, że pieniądze w kwocie 2500 złotych zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami zostawiła w szufladzie i nie wie, co mogło się z nimi stać. Poszukiwania pieniędzy nie przyniosły żadnego skutku. O tym zdarzeniu został poinformowany M. L. (1), który od tego momentu zaczął bacznie przyglądać się pracy nowo zatrudnionej barmanki. Z dokonanych obserwacji wynikało, że utargi na zmianie L. O. (1) były niższe, niż na innych zmianach. M. L. (1) poprosił wówczas kucharkę W. Z., by notowała przez kilka dni, jakie posiłki wydaje z kuchni. Z dokonanych ustaleń wynikało, że na koniec dnia, kiedy pracowała L. O. (1) suma utargu w kasie była niższa, niż wynikałoby to z ilości wydanych posiłków. Po 20 sierpnia 2014r. M. L. (1) poprosił pracownika recepcji P. O. (1) o założenie kamery z nagrywarką, która rejestrowałaby pracę barmanki. Z nagrań dokonanych w dniu 24 i 25 sierpnia 2014r. wynikało, że L. O. (1) nabijała na kasę tylko część transakcji. Nadto oskarżona na koniec dnia dzieliła pieniądze z utargu dziennego i jedynie część pieniędzy chowała do kasetki z paragonem końcowym. Pozostałe pieniądze zabierała ze sobą, wkładając je do swojej saszetki biodrowej. Po przejrzeniu nagrań M. L. (1) w dniu 26 sierpnia 2014r. wezwał L. O. (1) i w obecności świadków: P. O. (1), W. Z. i I. Ś. (1) poinformował ją o swoich ustaleniach. L. O. (1) nie zaprzeczyła, że przywłaszczyła pieniądze z utargów. Stwierdziła nadto, że jest w posiadaniu jedynie kwoty 1000 złotych i taką ilość pieniędzy może oddać, co też uczyniła. Tego samego dnia L. O. (1) została zatrzymana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia oskarżonej (k. 43-44, 105-106, k. 225), zeznania świadków: P. O. (2) k. 156v- 157, 1-3, I. Ś. (1) k. 156v, 11, M. L. (1) k. 225v- 226v, 6-7, 12, W. Z. k. 226v, 13-14, M. W. k. 226v-227, A. D. k. 227, 45v oraz dokumenty: protokół przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonej k. 15-16, spis i opis rzeczy k. 17, 20, protokół zatrzymania rzeczy k. 18-19, protokół oględzin rzeczy k. 22-24, 64-66, 67-70, 71-72, kserokopie dowodów wpłat k. 25-32, kserokopię zapisków k. 33-37, kserokopię raportu fiskalnego dobowego k. 73-74, kserokopię zapisek kart wydanych dań k. 75-83.

Oskarżona L. O. (1) nie stawiała się na rozprawę, więc odczytano jej wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. Podała wówczas, że pracę w ośrodku (...) rozpoczęła w dniu 4 sierpnia 2014r. Była to praca zmianowa, co drugi dzień. L. O. (1) podała, że w dniu 7 sierpnia 2014r. pracowała do godziny 22, zaś po skończonej zmianie przeliczyła pieniądze, wydrukowała raport kasowy, a następnie wraz z pieniędzmi włożyła je do szuflady w barze, za metalową kasetkę. Następnie wyszła z baru, idąc przez kuchnię. Ostatnią osobą, która tego dnia wyszła z pracy, była W. Z. (1). Następnego dnia dowiedziała się, że pieniądze z utargu zniknęły. Szukała tych pieniędzy z innymi pracownikami, ale ich nie znaleziono. Nadto oskarżona przyznała, że po kilku dniach pracy zaczęła podbierać pieniądze z utargu. Robiła to zarówno w ciągu dnia, jak i na zakończenie zmiany. Zdarzało się, że zabierała je również z kasetki znajdującej się w szufladzie baru. Pieniądze chowała w saszetce. Były to kwoty od 50 do 200 złotych. L. O. (1) przyznała również, że zdarzało się jej, iż nie nabijała zakupionych towarów na kasę i nie wydawała klientom paragonów. Jej zdaniem w czasie, kiedy pracowała w ośrodku, przywłaszczyła około 2000 złotych. Podała, że w czasie rozmowy z M. L. (1) w dniu 26 sierpnia 2014r. przyznała się do tego, że przywłaszczyła pieniądze i oddała mu 1000 złotych. (wyjaśnienia L. O. k. 43-44, 105-106). L. O. (1) stawiała się następnie na rozprawę w dniu 23 marca 2015r. Podtrzymała wówczas swoje wcześniejsze wyjaśnienia, z których wynikało, że dokonała przywłaszczenia ok. 2000 złotych. Zaznaczyła jednocześnie, że w dniu rozmowy w M. L. (1) oddała mu kwotę 1000 złotych, a nadto zatrzymano jej wynagrodzenie w kwocie ok. 1560 złotych. Oskarżona zakwestionowała również wiarygodność zeznań świadka I. Ś. (1). Stwierdziła, że nie była ona pracownikiem ośrodka, ale jedynie bliską znajomą M. L. (1) i to w porozumieniu z nim „sprawdzała” oskarżoną, gdy ta pracowała w ośrodku. L. O. (1) stwierdziła również, że kwota 8 tys. zł, jaka w świetle zeznań tego świadka miała być przez nią przywłaszczona, mogła również być uzgodniona w rozmowach z M. L. (1). (wyjaśnienia L. O. k. 225).

Przestępstwo określone w art. 284§2 kk jest przestępstwem indywidualnym, które może popełnić jedynie sprawca mający określone kwalifikacje, a mianowicie osoba, której powierzono cudzą rzecz ruchomą. Przestępstwo określone w art. 284§2 kk ma charakter materialny. Do jego znamion należy skutek w postaci utraty przez właściciela

(posiadacza) rzeczy ruchomej powierzonej sprawcy. Skutek stanowiący znamię sprzeniewierzenia powstaje w chwili rozporządzenia rzeczą przez sprawcę z wyłączeniem osoby uprawnionej, a więc gdy wola rozporządzenia rzeczą zostaje uzewnętrzniona poprzez zachowanie sprawcy. Skutek polegający na przywłaszczeniu rzeczy powierzonej powstaje w chwili rozporządzenia tą rzeczą jak własną przez sprawcę, nie zaś dopiero w momencie wystąpienia osoby powierzającej o zwrot powierzonej rzeczy. Powierzenie rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa nad rzeczą sprawcy, z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub osobie posiadającej inne prawo do rzeczy. Powierzenie oznacza więc przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nią jak swoją własnością, z jednoczesnym konkretnym oznaczeniem sposobu jego wykonywania przez osobę, której rzecz jest powierzana (por. J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 456; O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 413; W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 617).

Niewątpliwie oskarżona L. O. (1) dopuściła się przywłaszczenia pieniędzy pochodzących z utargów baru w Ośrodku (...) w czasie, gdy pracowała tam jako barmanka. Oskarżona temu nie zaprzecza i jednocześnie znajduje to potwierdzenie w zeznaniach świadków (P. O. (2) k. 156v- 157, 1-3, I. Ś. (1) k. 156v, 11, M. L. (1) k. 225v- 226v, 6-7, 12, W. Z. k. 226v, 13-14, M. W. k. 226v-227, A. D. k. 227, 45v) oraz w zgromadzonych w sprawie dokumentach, w szczególności w postaci protokołu oględzin zapisów nagrań z kamery zamontowanej w lokalu (protokół k. 64-66, 67-70). Różnice w relacjach przesłuchanych w sprawie osób dotyczą jedynie kwoty pieniędzy, jaką w sumie mogła przywłaszczyć L. O. (1).

Zdaniem menadżera (...) M. L. (1) L. O. (3) mogła przywłaszczyć ok. 4000 zł., bowiem o taką kwotę odbiegał jej utarg od utargu drugiej zmiany. Świadek ten podał również, że jednego dnia, w którym nagrano zachowanie L. O. (1) nabiła na kasę nie więcej niż połowę transakcji (zeznania M. L. k. 226, k. 82- zapiski z dnia 23.08.2014r). Z relacji M. W. - barmanki pracującej na zmianę z L. O. (1) oraz kucharki A. D. wynika natomiast, że od czasu kiedy oskarżona została zatrudniona, utargi na jej zmianie były znacznie mniejsze, niż na zmianach innych pracowników. Różnice te ich zdaniem wynosiły ok. 500 lub nawet do 1000 złotych dziennie (zeznania M. W. k. 226v-227, A. D. k. 227, 45v). Różnice między utargiem, a wartością wydanych posiłków dostrzegła również druga z kucharek – W. Z. (2), która przez menadżera M. L. (1) została zobowiązana do spisywania ilości wydanych posiłków. Podała ona, że od 13 sierpnia 2014r. spisywała różnice między wartością wydanych z kuchni posiłków, a raportami kasowymi ze zmiany L. O. (1). W dniu 13 sierpnia 2014r. różnica ta wynosiła 185 złotych, w dniu 17 sierpnia 2014r. – 81 złotych, w dniu 21 sierpnia 2014r. – 290 złotych, w dniu 23 sierpnia 2014r. – 180 złotych, zaś w dniu 25 sierpnia 2014r. – 255 złotych. Kobieta zaznaczyła jednocześnie, że kwoty te nie obejmowały wartości towaru sprzedawanego w barze w postaci słodyczy, napojów i alkoholu (zeznania W. Z. k. 226v, 13-14). Recepcjonista P. O. (2), który montował kamerę stwierdził natomiast, że po przejrzeniu nagrań widział, że L. O. (1) nie nabijała wszystkiego na kasie, zapisywał nawet, co nie zostało nabite na paragony, jednak nie potrafił sobie przypomnieć, jakie to były kwoty. (zeznania P. O. k. 156v-157, 1-3). Również świadek I. Ś. (1) potwierdziła, że w jej obecności, kiedy przebywała w barze w charakterze gościa, L. O. (1) nie nabijała jej zamówienia na kasę, podobnie jak i zamówień innych gości. Jej zdaniem oskarżona mogła sobie przywłaszczyć nawet 8000 złotych. (zeznania I. Ś. k. 156-157, 11)

Zeznania wymienionych wyżej świadków uznać należy za wiarygodne, albowiem są spójne, logiczne i w większości pochodzą od osób, które nie były skonfliktowane z oskarżoną, szczególnie, że jej czas pracy w barze w K. był krótki i osoby te nie zdążyły nawiązać ze sobą głębszych relacji. Inaczej L. O. (1) oceniła natomiast swoje relacje z I. Ś. (1), która poleciła ją M. L. (1), kiedy starała się o pracę w ośrodku. Oskarżona stwierdziła bowiem, że I. Ś. (1) w chwili, gdy sprawa ujrzała światło dzienne, była wobec niej napastliwa, stwierdziła że jej nie lubi i nigdy nie lubiła oraz zagroziła powiadomieniem o zaistniałej sytuacji ich wspólnych znajomych. (L. O. k. 225). Bez względu jednak na stosunki łączące oskarżoną z I. Ś. (1) nie sposób odmówić wiarygodności relacji tego świadka, skoro sama oskarżona nie zaprzeczyła, że nie nabijała wszystkich zamówień na kasę i jednocześnie zeznania I. Ś. (1) pokrywają się w tym zakresie z zeznaniami innych świadków przesłuchanych w sprawie.

Relacje wymienionych wyżej świadków, jakkolwiek w pełni wiarygodne, nie pozwoliły jednak na precyzyjne ustalenie kwoty, jaką przywłaszczyła L. O. (1). Podawane przez świadków kwoty są bardzo różne i de facto stanowią jedynie przypuszczenia świadków odnośnie strat, jakie w wyniku zachowania L. O. (1) poniósł w tym czasie ośrodek (...). Brak jest również dokumentacji, która mogłaby zweryfikować te przypuszczenia. Nadto w toku przeszukania pomieszczeń,

w których oskarżona mieszkała, gdy była zatrudniona w ośrodku, nie ujawniono żadnych kwot pieniędzy, które mogłyby pochodzić z zarzucanego jej przestępstwa. W tej sytuacji Sąd uznał za zasadne przyjęcie, że L. O. (1) przywłaszczyła kwotę nie mniejszą niż 2000 złotych, bowiem ona sama przyznała się do przywłaszczenia takiej ilości pieniędzy, ale jednocześnie w świetle zeznań świadków, o których mowa wyżej, można założyć, iż mogła to być wyższa kwota.

Bacząc na to, że L. O. (1) przestępstwa z art. 284§2 kk nie dopuściła się jednorazowo, ale w wyniku zachowań powtarzających się w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uznać należało, że jej zachowanie stanowi czyn ciągły z art. 12 kk.

Przy wymiarze kary 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd wziął pod uwagę społeczną szkodliwość czynu, którego dopuściła się oskarżona L. O. (1), wynikającą ze sposobu i okoliczności jego popełnienia, a także sam stopień jej zawinienia. Zauważyć należy, że L. O. (1) zaczęła przywłaszczać pieniądze niedługo po jej zatrudnieniu i czyniła to regularnie, wykorzystując do tego każdą nadarżającą się okazję. Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonej była jej dotychczasowa niekaralność (dane o karalności k. 178)

Na zasadzie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 2 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat. Zdaniem Sądu zastosowanie tego środka probacyjnego będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów zapobiegawczych i wychowawczych kary i zapobiegnie powrotowi oskarżonej do przestępstwa. Tak orzeczona kara w ocenie Sądu jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonej i społecznej szkodliwości czynów, których się dopuściła.

Funkcję wychowawczą i prewencyjną – oprócz kompensacyjnej- spełni wobec oskarżonej, orzeczony na podstawie art. 46§1 kk, środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. kwoty 1.000 złotych. Przyjęto bowiem, że L. O. (1) przywłaszczyła nie mniej niż 2000 złotych, jednak jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń, kwotę 1000 złotych oskarżona oddała, gdy ujawniono przestępstwo.

Ze względu na trudną sytuację majątkową L. O. (1), która pracuje w wymiarze 1/4 etatu w firmie szkoleniowej, uzyskując wynagrodzenie w wysokości ok. 400 złotych netto, Sąd uznał, że pokrycie kosztów sądowych byłoby dla niej zbyt uciążliwie. Wobec powyższego na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwolniono ją w całości od ich zapłaty.